

.....ที่มาของเรื่อง เรือนหอสยของขวัญ.....

ท่านใดที่มีลูกมีหลานยังเล็กๆกันอยู่ ควรเฝ้าดูติดตามกันสักหน่อย เด็กๆ อาจพากันไปเล่นในสถานที่ๆไม่ควรเข้าไปเล่น เพราะบางสถานที่เจ้าของก็อาจ หวง และอาจมีการลงโทษต่อเด็กๆหรือลูกหลานท่านเกิดขึ้น

เหมือนกับไอ้เจ้าไก่ เจ้าจุก เจ้าแดง ที่พากันไปเล่นซ่อนหาที่เรือนหอที่ เจ้าของยังเฝ้าอยู่ และหวงแหน อย่างกับ “เรือนหอสยของขวัญ”

ฝากด้วยนะค่ะ “เรือนหอสยของขวัญ” กราบขอบพระคุณแฟนนิยายทั้งเก่า และใหม่ไว้ ณ. ที่ตรงนี้ด้วยค่ะ

จากใจนักเขียน “วิรัชฐา”

เรือนหอของขวัญ “วิชา”

ในคืนเดือนมืด แสงจันทร์ที่มีดีใจจันทร์ และความมืดที่แผ่ไปด้วยความวังเวงน่าหวาดกลัว บนตึกร้างหลังใหญ่โตอันบ่งบอกถึงฐานะเจ้าของบ้านว่าต้องเป็นผู้ที่ร่ำรวยอย่างมหาศาลเชียว ทว่าความแปลกและชวนให้ผู้คนที่ผ่านไปมาได้คลางแคลงใจ สงสัยแทบทุกคน ว่าเหตุใดตึกหลังใหญ่จึงไร้ผู้อยู่อาศัย ช้ายังไม่อยากจะมีผู้ใดกล้าเอื้อมกายเข้าใกล้ หากไม่จำเป็น นั่นก็เป็นเพียงความสงสัยจากพวกชาวบ้าน

คงร่ำรวยมากๆ จนถึงกับมาปลูกบ้านหลังใหญ่โตทั้งไว้วัดชาวบ้านระแวกนั้นหรือไร หรือเป็นตามคำร่ำลือที่ว่ายามดึกๆที่ไร้แสงจันทร์มักมีคนเห็นหญิงสาวร่างบอบบางที่อินสางผมที่ยาวสลวยอยู่ที่ระเบียงชั้นบนของตึก หรือบางครั้งก็มานั่งปล่อยผมที่ยาวดำสลวยปรกปิดใบหน้าขณะที่นั่งก้มหน้าอยู่กับชิงช้าหน้าตึก พร้อมกับปล่อยเสียงร่ำไห้สะอึกสะอื้นปานหัวใจจะขาดรอนๆ แต่นั่นก็เป็นเพียงคำเล่าลือ และไร้การพิสูจน์แต่อย่างใด

แต่ด้วยเหตุผลอะไรก็ช่าง ถึงไม่มีชาวบ้านคนใดกล้าก้าวเข้ามาใกล้ซิดหรือเดินผ่านไปมาก็ไม่เป็นอุปสรรคใดๆต่อเจ้ากลุ่มเด็กๆจอมซนที่มีความกล้าหาญเข้ามาวิ่งเล่นซอห์นากันอย่างสนุกสนานทั้งที่เป็นยามที่ดวงตะวันตกดินไปแล้วต่างฝ่ายต่างวิ่งเล่น และมีทั้งเสียงหัวเราะ เขี่ยหยันแกล้งกัน

“ไอ้ไก่ไอ้แดงหาที่ซ่อนกันได้หรือยังวะ ข้านับหนึ่งถึงสิบแล้วนะ หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก อะไรกันวะ ถึงหกแล้วไอ้ไก่ ไอ้แดงมันเงิบกันไปหมด หรือว่ามันสองคนจะหาที่ซ่อนกันได้แล้ว ไอ้ไก่ ไอ้แดง ข้าหาพวกเอ็งแล้วนะโว้ย”

ประโยคท้ายไอ้เจ้าจุกตะเบ็งส่งเสียงร้องเรียกหาเพื่อนๆจนเส้นเอ็นขึ้นตาม
ลำคอ แล้ววิ่งหาตั้งเพื่อนตามหาเพื่อนๆให้พบ ในขณะที่ไอ้เจ้าจุกได้พยายาม
สอศสายตา สองร่างของเพื่อนรักของไอ้จุกก็พยายามนั่งตัวสั่นตัวงอพยายามหลบ
สายตาของไอ้จุกกันอย่างเต็มกำลัง

“ไอ้ไก่อ๊ะ เอ็งแน่ใจหรือวะ ว่าถ้าเราสองคนมาแอบซ่อนตัวกันในตึกร้างนี้
นะ แล้วไอ้จุกมันจะหาเราไม่พบนะ” ไอ้แดงกระซิบกระซาบถามเสียงแผ่ว

“ข้ามั่นใจวะไอ้แดง เพราะที่ตึกร้างนี้นะไอ้จุกมันจะไม่มีวันคิดถึงแน่ๆ ว่า
เราสองคนจะกล้าหาญชาญชัยเข้ามาแอบซ่อนตัวกันที่นี่”

ไอ้ไก่อ๊ะพูดอย่างมั่นใจมั่นใจ ถึงดวงตาจะเข้มแข็ง แต่ทว่าลึกๆลงไปก็ยัง
แอบซ่อนความหวาดผวาวะไรไว้บางอย่างกับดวงตาคู่กลมของมัน

“อะไรที่เอ็งมั่นใจหรือวะไอ้ไก่อ๊ะ ที่นั่นะน่ากลัวจะตายไป บรรยาการก็
วังเวงพิกล เย็นๆ หนาวๆคล้ายกับอยู่ในป่าช้ายังงี้ก็ไม่รู้ ตึกใหญ่โตะชะเปลา น่า
กลัวฉิบ” ไอ้แดงบ่น

“นั่นแหละไอ้แดง เพราะมันเป็นอย่างที่เอ็งพูดทุกอย่าง น่ากลัว วังเวง
เจิบ เย็นยะเยือกเหมือนอยู่ในป่าช้านั่นแหละ ไอ้จุกมันจะไม่กล้าเข้ามาหาเราสอง
คน”

ไอ้ไก่อ๊ะพูดเสียงเข้มอย่างพยายามมั่นใจ แต่อีกฝ่ายกลับกลัว กลัวเสียงจน
ปากคอสั่นระริก แต่ก็ยังอุตสาหะมีปากเสียงกับเพื่อนรักขึ้นมาทีเดียว

“เพราะไอ้จุกมันกลัว แต่ข้าก็กลัวเหมือนกันนะไอ้ไก่อ๊ะ” แดงพูดปากสั่น
ระริก

“อย่าปอดแหกไปเลยวะไอ้แดง นึกถึงเงินที่ถ้าพนันกับไอ้จุกมันไว้สัะ
ถ้าเกินครึ่งชั่วโมงแล้ว มันยังหาเราสองคนไม่พบ เราเผยตัวออกไป มันจะจ่ายเรา

สองคนๆละตั้ง20 บาทเชียวนะเอ็ง ไม่อยากได้หรือวะ เบงค์20 นะ เบงค์นะโว้ย ไม่ใช่กระดาษ”

“เออ เงินนี่ก็อยากได้หรือกะวะ แต่ข้ากลัว” แดงสารภาพเสียงสั้นๆ ใบหน้าเล็กลั่น

“อย่าบ่น อยู่นิ่งๆ หุบปาก แล้วนึกถึงเบงค์ 20 เข้าไว้ อดทนนิดๆหน่อย เบงค์20 ก็จะเข้ามาอยู่ในกระเป๋าเอ็งกับข้าแล้ว และพรุ่งนี้เช้าเราสองคนจะได้เอาเงินไปซื้อตัวการ์ตูนไดโคเสาร์มาเล่นกันไง”

พอเอ๋ยไปถึงของเล่น อีกฝ่ายถึงมีความหวาดกลัว แต่ก็ยังอดเพเลอตาตุ๊กกับคำว่าของเล่นขึ้นมาทันที ไดโคเสาร์มันคือของเล่นที่เด็กๆทุกยุคทุกสมัยต่างมีความต้องการและเล่นไม่รู้เบื่ออีกด้วย

“เออ ข้าจะพยายามอดทน” แดงขอมจำนขึ้นมาจากทันที

“พอพูดถึงไดโคเสาร์ยอมเชียวนะไอ้แดง” ไอ้ไก่อ่าพลางส่งเสียงหัวเราะอย่างพอกพอกใจจนแลเห็นฟันสีเหลืองๆที่ไม่ชอบแปลงฟันของมันขึ้นมา

พลัน!!! ขณะที่ไอ้ไก่อ่ากำลังอ้าปากส่งเสียงหัวเราะอย่างพอกพอกใจอยู่นั้น ก็ได้มีเสียงของหญิงสาวร้องไห้โหยหวนคร่ำครวญขึ้นมาแข่งขັນกับเสียงหัวเราะของไอ้ไก่อ่า ไอ้ไก่อ่าจึงหุบปาก หยุดส่งเสียงหัวเราะในทันที แล้วหันไปมองรอบๆ ภายด้วยดวงตาที่เล็กลั่น

“ไอ้ไก่อ่า หัวเราะอยู่เมื่อตะกี้นี่เอง แล้วทำไมเอ็งถึงร้องไห้ และทำไมเสียงร้องไห้เอ็งมันถึงเป็นเสียงผู้หญิงด้วย หรือเอ็งแกล้งดัดเสียงไซ้ไหม เอ็งเก่ง”

แดงถามเสียงสั้นๆ อย่างพยายามปลอบใจตัวเอง ไอ้ไก่อ่าส่ายหน้าด้วยสีหน้าและแววตาที่หวาดกลัว หวาดระแวง

“ข้าไม่เก่ง และข้าก็ไม่ได้ดัดเสียงอีกด้วย ไอ้ ไอ้ ไอ้แดง มันไม่ใช่แค่เสียงผู้หญิงร้องไห้อย่างเดียวแล้วละ แต่มันแถมไปด้วยเสียงหมาหอน หมาบ้าอะไรกันวะ เสียงหอนมันชวนขนลุกซะจริงๆเลยวะ”

แล้วรอบๆกายของไอ้โก้ ไอ้แดงก็มีเสียงสุนัขที่ต่างพากันมาจากที่ใดกันบ้างก็ไม่รู้ดันพากันมายืนโอบกอดส่งเสียงเห่าหอนชวนขนลุกขนชันอยู่ไม่ห่างจากทั้งสอง

“ข้าว่าเราสองคนรีบออกจากตึกร้างกันดีกว่าวะ เงิน20 บาทนะ ข้าไม่เอาได้แล้ว ข้ากลัว”

แดงพูดเสียงสั้นๆ ถึงอยากได้เงินไปซื้อโคโคเสาร์เล่นอย่างมาก แต่ความหวาดกลัวกับสิ่งที่ไม่ปรารถนาได้พบเจอมันกลับมีมากกว่า

“ข้าก็ไม่อยากได้แล้วเหมือนกัน” ไอ้โก้พูดเสียงสั้นๆ ใบหน้าไม่ต่างไปจากไอ้แดงเลย ซีดขาวเหมือนไก่ต้มในงานไหว้เจ้า

ขณะที่เจ้าเด็กชนทั้งสองกำลังพยายามจะหาทางวิ่งหนีไปให้พ้นๆจากสถานที่อันน่าหวาดกลัวที่มีทั้งเสียงผู้หญิงร้องไห้และเสียงสุนัขเห่าหอน พลันก็ได้มีเสียงผู้หญิงคนหนึ่งดังขึ้น

“จะรีบร้อนไปไหนกันเหรือ แอบเข้ามาอยู่ในบ้านฉันตั้งนาน อยู่ต่ออีกสิ เป็นเพื่อนฉันไง ฉันเหงา ฉันต้องอยู่คนเดียวลำพังมาช้านานแล้ว ไม่มีใครอยู่กับฉัน อยู่กับฉันนะเด็กน้อยทั้งสอง ฉันอยากมีเพื่อน อยากมีใครสักคนมารักฉัน ฉันเหงา เหงาเหลือเกิน”

ไอ้โก้กับไอ้แดงต่างหันขวับ จ้องมองหน้ากันและกันด้วยแววตาที่หวาดกลัว